

Gözlerimizde Gözbağı Parmaklarımızda Ateşten İlmikler

Bünyamin Doğruer

12 Eylül... Askerî üniformalıların anonsları eşliğinde, evlerden jet hızıyla insanların toplanıp bir mezbahaya dönüşen Mamak, Metris, Diyarbakır, Bayrampaşa vs. cezaevlerine intikalleri... Gözbağlarıyla kapatılmış suratların alınlarında postal darbeleri, sırtlarda dipçik izleri, bileklerde kelepçe şakırtıları... “Biz ne diyorsak o olur! Sizi buradan Allah’ınız bile kurtaramaz!” naraları... Elektrikli sandalyeler, “Konuş ulan konuş!” emirleri... Tabutluklar, işkence seansları ve sonraları “Güçlü devlet, güçlü ordu!” sloganları... Filistin askıları, koğuş aramaları ve tahtaların aralığında akan kanlar...

Ama bilmiyorlardı sevdamızın, umutlarımızın bir dağ gibi sakın olduğunu; pencerelerden gökyüzüne, demir parmaklıklara, beton duvarlara haykırdığımızı: La ilahe illallah! Özlemlerimizin renklerinde dolaştığımızı, onurlu dualara el açtığımızı, şehadeti selamladığımızı bilmiyorlardı.

Hava sıcak, hava ağır, her şey susmuş, zaman işlemiyor. Koğuşun içlerine ani bir baskın... Seccadedeki kardeşimizin başına iniyor dipçikler ve gökyüzüne beyaz bir güvercin havalanıyor. Ortalık kan gölü... Bir yiğit yürek, bir güzel insan, upuzun yatıyor, yüzünde müthiş bir tebessümle ve ilk şehidimiz oluyor Hüseyin’imiz... İlk şehidini veriyor Mamak.

Biz unutmadık bu kahrolası cuntacıları, katilleri. Unutmadık insanlığın ve vicdanın yok edilişinin adı olan 12 Eylül’ü. O dönemin apoletli cuntacıları çekip gittiklerinde darağaçlarında sallandırdıkları ölü bedenleri, işkenceleri, tecavüzleri, haysiyetleri iki paralık edilmiş insanları kendilerinden bir anı olarak bıraktılar. Bıraktılar bırakmasına da bu apoletli cellâtlara âşık olanlara, en acımasız vahşilikleri yapmalarına rağmen kendilerine tecavüz edenlere ilan-ı aşk edenlere ne demeli?

Ne çabuk unuttunuz beyler, bayanlar; ne çabuk unuttunuz? Şafağın beşinde kan damlayan sözcükler arasında kurulan sehpalarda sallandırılan gencecik dava arkadaşlarınızı ne çabuk unuttunuz?

Kara bir eylül günü anaların feryatları altında tek tek toplanan kınalı kuzuların gökteki dolunayın gümüşsü sularından geçirilip süngü uçlarında hizaya sokularak suratlarındaki postal izleriyle apoletli vahşilere nasıl kurban ettirildiklerini unuttunuz mu? Köpeğe nasıl selam durdurduklarını, marşlar ezberlettiklerini, dışkı yedirdiklerini, şişe ve cop seanslarını unuttunuz mu?

Cuntacıların tezgâhından geçen sen, ne oluyor? Bu kadar kolay mıydı unutmak genç sosyalist ölülerin kemiklerinin battığı böğründeki acıyı? Kahrolası zindanın küf kokan duvarlarına yaslanıp üşüdüğünü, ellerinde kar çiçekleri tuttuğunu, öfkeni, “Ne bu cehennem ne de ölüm çılgınları caydırabilir beni!” dediğini unuttun mu?

Bir zamanlar “vatan, bayrak, ülke” dediğin, kavga verdiğin değerlerin karşılığını apoletli cuntacılar tarafından işkenceler, zindanlar, yargısız infazlar olarak gördüğünü unuttun mu? Beş cuntacının kanlı oyununda nasıl kullanıldığını, tekmelendiğini unuttun mu?

Kara eylülde yitirdi analar kuzularını, ayrılık rüzgârının sert estiği eylülü unutmadılar. Yüreklere bir hançer gibi batar her eylül ayı anaların. Canavar düdükleri çalar kâbuslarında.

Sen de unutma! Pervasız çıplak ölümlere yürüyenleri, yusufçukların sessiz ağıtlarının, dualarının çakıldığı hücreleri sakın ha unutma!

Beş cuntacı haydut zihninin, o kapkara eylülde, ağızlarındaki kan tadının hesabını vermeleri için sana ve halkına yapılanları unutma! Bu zalimlerin kendileri için haksız yere akıttıkları insan kanından oluşan kan kalesi içinde kadeh kaldırdıklarını unutma!

Unutma, bahtsız ve kepaze yüzyılın aşağılık işkencecilerini. Gözlerinde gözbağı, parmaklarında ateşten ilmikler, suratlarında postal izleri, kavurucu bir gecenin ardından sabahın ilk ışıklarıyla tek tek darağaçlarına götürülen insanları hatırla.

Ey halk! İhanete, dönekliğe, satılmışlığa, işkencecilere, katillere, cellâtlara âşık olmaya ikna etmeye çalışanlara karşı onurlu tavrını koy ortaya! Unutma ki yargısız infazlarda koç gibi boğazlananlar eylülün öncesinde senin kaderini değiştirmeye çalışanlardı.

Marşlar eşliğinde idam edilenleri suçlu göstermek için senin ağzına, “Terörü bakın nasıl önledik!” balını çalan apoletli cuntacılar katilliklerinin hesabını sormayacak mısınız? Elleri kanlı cuntacıların ellerindeki kanı üstündeki elbiseye sildirip rahat etmelerine izin mi vereceksin?

Gözlerimizde gözbağı

Parmaklarımızda ateşten ilmikler

Suratlarda postal izleri

Sırtımızda cunta dipçikleri

Kara eylülün on ikisi

Unutmadık o kahrolası cunta beşlisini

Bunlarla insanlık adına vicdan adına

Şimdi hesaplaşmanın tam mevsimi...

Haksöz Dergisi Sayı: 233 - Ağustos 2010

Kaynak: [Gözlerimizde Gözbağı Parmaklarımızda Ateşten İlmikler - Bünyamin Doğruer](#)